

HUMORISZTIKUS KÉPES KÖZLÖNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS
BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDEKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT.

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYO MÁSA.
1883.

A 12 számból álló I. évfolyam 1 frtjával még megrendelhető.

Előfizetési felhívás

havonta kétszer megjelenő

czimű
antisemitiko-satyirikus és humorisztikus képes lap

II. ÉVFOLYAMÁRA.

Szerkeszti s kiadja: BARTALITS IMRE.

A füstölés nagy munkájának most már második évfolyamába léptünk; s miként a magas szirtre feljutott vándor, ki zihálva bár, de örömmel tekint alá a fáradtságos útazást jutalmazó szép táj panorámájára, — akként mi is önérzésetesen fűjjük ki magunkat, mert kitűzött czélunkat, egyelőre sypisphusinak látszott óriási lépésekkel haladva, valahára elérjük, úgy: hogy bátran elmondhatjuk, miszerint vállalatunk a zsidóban telhetetlen napi sajtó túlnyomó részének ellenszemes magatartása és agyarkodása dacára is oly népszerűségnek és pártolásnak örvend, minővel nálunk lap Magyarországon csak kevés díszelkedhetik.

Szurtos, étvágyrontó, de egyuttal hasznos feladatot végzünk, mint az izletes kolbász hüvelyét nyers korában tisztító hentes, s működésünk nagyban hasonlít a járványos betegeket ápoló orvoséhoz, ki helyvel-közzel az emberi test kinővésein undorító operatort is végez nekünk azonban a semita izelmeken mélyen felháborodott közvélemény buzdító szava s honfitársaink jajeszékklése talizmánul szolgál, s nemcsak megment bennünket a csömör által okozható haláltól, hanem még ösztönt is ad arra, hogy nagyszabású intenciónkhoz híven, kíméletlen erővel bombázzuk humorunk páncezos fregattjáról a középkeri, vértsonjazó fanatizmusra alapított s társadalmi jólétünkkel együtt magyar nemzetiségünket is komolyan fenyegető s a tiszta-eszlári sakterrel solidaritást valló philosemita áramlatot, mely írók, tudósok, művészek, képviselők s hivatalnokok keblébe már úgy beette magát, mint bundába a moly.

Öndicséret nélkül mondhatjuk, hogy az erkölcsi posvány la-byrintjai között eviczkélő aljas törekvés ellen most már nem Európa, de világszerte megindult szellemi irtóháborút viselőik táborában való működésünk páratlan eredményeket tud felmutatni, mert ott, hol a nagyobb hadtesteket a terepviszonyok miatt alkalmazni nem lehet, mi folytatjuk a guerilla harczot, s humorral és szatyrával töltött kartácsaink mindig megteszik a kellő hatást.

Az elmondottakhoz képest bizton hisszük, hogy a magyar közönség, melynek érdekei védelmében a zsidók elleni küzdelemben már a második kapitulációt szolgáljuk, — ha nem is keresztel — de azzal legalább megjutalmaz bennünket: hogy nagy áldozatokkal járt törekvéstünkben jövőre is támogat, vagyis: előfizet.

BUDAPEST, 1883. január hó 1.

A „Füstölő“ szerkesztősége és kiadóhivatala.

A „Füstölő“ előfizetési ára
egész évre csak 2 frt.

Az előfizetések — legczélszerűbben posta-utalvány-nyal — a „Füstölő“ kiadótulajdonosához, Bartalits Imréhez, (Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. sz. a) intézendők.

Előfizetési felhívás

Istóczy Győző országgyűlési képviselő

„12 RÖPIRAT“

czimű havi folyóiratának

III. ÉVFOLYAMÁRA.

A „12 röpirat“ 1882. október 15-től 1883. szeptember 15-ig terjedő III-ik évfolyami füzetjei megjelennek havonként, nagy 8-ad réttl alakban, 2/3 — 3 ivnyi tartalommal, minden hó 15-ik napján. Az első füzet 1882. október 15-én adatott ki.

Ugyanis a „12 röpirat“ harmadik évfolyami, egy összefüggő művet képező 12 füzetének egész évi előfizetési ára egy előfizetőnél 4 ft. — kr. E szerint tehát kerül a 12 füzet egy-egy előfizetőnek 4 ft. — krba két hét 7. 50 8. 75 . . . három 40. 50 3. 50 . . . négy 13. — 3. 25 . . . öt 15. — 3. — . . .

öt előfizetőn felül minden további előfizetés szinte csak 3—8 frtba kerül.

A ki öt előfizetést egyszer már beküldött, jogosítva van további előfizetéseket 3 frtjával egyenkint is beküldeni. A most részletezett árleengedési kedvezményekben azonban csakis az egész évi előfizetők részesülnek; s azért a fél-évi előfizetési összeg változatlanul 2 ft.

Gyűjtők a következő kedvezményekben részesülnek: A ki öt előfizetőt gyűjt, tiszteletpéldánykép kapja a III-ik évfolyami 12 füzetet;

hét gyűjtött előfizető után pedig megkapja a III-ik és II-ik (vagy e helyett kívánatra az I-ső) évfolyami, összesen 24 füzetet;

tíz gyűjtött előfizető után pedig a III-ik, II-dik és I-ső évfolyami, összesen 36 füzetet nyeri a gyűjtő tiszteletpéldányul; — ekkép a tíz előfizetőt gyűjtő birtokába jutván összesen füzeteinknek, a melyekben az európai modern zsidókérdés, első felszínre jutása óta nyomorúl-nycmra kísérve van.

Egyszersmind pedig a czéllől, hogy a mai közgazdasági, társadalmi és politikai viszonyok megértésére, valamint az országgyűlés legközelebbi ülészaka alatt egész hévvel meginduló zsidóügyi viták előzményeinek ismeretére nélkülözhetlen szükségűs fűzeteink, egész összeségükben minél könnyebb módon megszereshetők legyenek, tőbb évfolyam együttes megrendelésénél a következő nagymérvű árleengedést nyújtjuk:

Az I. évfolyami	12 füzet ára 2 frt. —
A II. évfolyami	12 „ 2 „ 50
Az I. és II. (együtt megrendelt) évfolyami	24 „ 3 „ 50
Az I., II. és III.	36 „ 6 „ 50

A. füzetek bérmentve, keresztkötés alatt küldetnek.

Az előfizetési összegek, legczélszerűbben posta-utalvány útján a „12 röpirat“ kiadóhivatalához, (Budapest, VIII. Máriá-utca 29. sz. I. emelet,) vagy pedig Bartalits Imre könyvnyomdájához (Budapest, Eszterházy-utca 12. sz.) küldendők.

Egyes füzet ára 40 kr.

A december 15-én megjelent 3-ik füzet tartalma:

יְהוָה יְהוּ, Jehi or! Legyen világosság! — Kagal-e vagy kahal? — Hevesmeyer kérvényének tárgyalása a képviselőházban. — A müncheni (azelőtt augsburgi) „Allgemeine Zeitung“ a Rothschildházzól. — Az almirirozott „Alliance israelite“, Rothschild és az antisemita mozgalom. — A „12 röpirat“ sajtópere. — A pápák és az antisemitizmus. — Luther és az antisemitizmus. — A zsidók és a humanitás. — A zsidó-állam az államban. — A zsidó nemzet hagyományos politikája. — Hogy vagyunk? — Hangok a vidékről. Nyílt levelek a szerkesztőhöz: Aradról, Tolna-, Vas- és Somogy megyéből. — Levelezőlap.

Janits István

ARANY- ÉS EZÜST-MŰVES

Budapest, gránátos-utca 10. szám
(az udvarban.)

Elfogad mindennemű szakmájába vágó megrendeléseket és javításokat jutányos ár mellett. 6—12 Zászlószögek darabja tokkal és veséssel együtt 30 kr. Egyleti jelvényeket a legolcsóbban készít.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS **BARTALITS IMRE** KIADÓ-TULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI ÁR
postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 2 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK:
Egész oldal 20 frt.
Fél oldal 10 frt.
Negyed oldal 5 frt.
Kéziratok nem adatnak vissza.

GAMBETTA MEGHALT!

*Israel fia! óh át tudtátok-e
Elni azt a napot,
Amely kebletekben, nagy hirtelenséggel,
Olyan nagy ürt hagyott? . . .
És nem szakad-e meg lesújtott szívetek
Arra a sok fajra,
Melyekkel a zsidó zornál a hatalmas
Ugy előbégatja? . . .*

*— Hly korán elhunyni annak, ki nagygyá tett
Egy egész nemzetet,
Kit dicsszomj, önérdék nem gyötört sohasem,
Beesvágy nem vezetett . . .
Nem tudni: igaz-e? . . . De hát azt állítják,
Azt beszéltek mások: —
„Hiteles források” után bizonyítják
A zsidó zornálok!*

*Mi jöhet még reád, nagyobb csapás ennél,
Judaország népe,
Hogy még keservesebb, érzékenyebb legyen
A szív vesztesége?
Mert nagy volt lenfiad: „Központi iroda”
Hire, büszkesége! . . .
S most immár oda van a hatalmas oszlop!
Juda disze, éke!*

*Hly korán kidölni! Mielőtt terveit
Kivihette volna:
Hogy feljusson végre, Juda örömére,
Kivánt hatalomra!
Nem! A francziákat hogy kiszabadítsa
Annyi bajok közül . . .
Megérdemelték von', hisz őket annyiszor
Használta eszközül! . . .*

*Bizony Mars planéta rossz esztendőt hozott, —
Nagyot vétett néktek!
Azaz hogy hát Mors volt, kívánván tinéktek
Egy „boldog újévet!”
Mors, Mars kezét fogták; előbb Mors koczogott;
Támasztok elveré
Igy aztán könnyebben jöhet ám a „Marsch!” is —
Palesztina felé!*

IRODA-LOM.

DR. KAYSERSCHNITT FŐRABBINUS ÉRVELÉSEI AZ
„ED JEN L Ū S C H E K K “ - B E N . *)

Szomorú, de igaz! A sötét középkor visszajött babonájával, az ártatlan, jámbor zsidónép üldözésével és kiirtásának kegyetlen viszketegével. Most már azzal is vadolják a zsidókat, hogy a kóser Topfenmehlspájszba is keresztényvért kevernek. E vád alaptalanságáról pedig vajmi könnyen meggyőződhetik mindenki, ha a terézvárosi kóser kávéméréseket és a Lipótváros zsidó-kávéházainak süteménykészleteit megvizsgálja. Azt is mondják, hogy a zsidóvághidakon keresztény emberhúst árulnak, kóser marhapörköltnek valót. Tessék csak odafáradni, majd meglátják, hogy az nem igaz, hanem pusztá koholmány, mit különben hitközségünk derék saktere, Stinkfusz Pinkász ur is bebizonyíthat. Ebből tehát észtanilag az következik, hogy a Talmud s többi titkos vallású könyveink szigorúan tiltják a keresztény gyilkolást és a vérvétel ritusát.

Napnál világosabb ennél fogva, hogy Solymosi Eszter sem gyilkoltattatott meg a jámbor zsidók által rituális célból. **)

Mint a vérvád alaptalanságára nézve jellemzőt végre azt is föllelítjük, hogy az afféle neveléséges vérvádaknál rendszeren kised-tanuk játszó a főszerepet és idétlen gimnazista sihederek működnek mint vizsgálóbírók. Így van ez a famózus tiszteszlári esetnél is. Móricz a főtanu (tizen) hat, öccse pedig épen csak (kétszer) négy éves, míg Bary vizsgálóbíró még a (huszon) kilenczedik életét sem érte el.

Ezzel, azt hiszem: alaposan meg van czáfolva a gonosz gojimok által emelt vérvád jogosultsága.

Es most itéljen a világ, hogy van-e Magyarországon jog s nem volt-e teljes igazsága Ötwich urnak, hogy a magyar bíróságok barbárizmusát a külföld előtt leplezte?

Dr. Kayserschnitt m/p.
Főrabbi.

*) A szövegért felelős: Jud Bogdiner.

**) A valódi tollcséket különben Bak I. W. penzionátus rabbi s egy zsidó-rituális hetilap érdeműs szerkesztője már ugys kiderítette, azt állítván lapjában, hogy ő ismeri őket. Felhívjuk a figyelmét e körülményre, hadj fogassa el a rabbi urat mint oly bünrésztet, ki a gyilkosokat ismeri s azokat mindamellett föl nem jelteti. Szédő.

Szeretné megérni.

Salamon. Gatt gerechter, beh szhép rabbinus leszed the mogodat. Bárcsak megérhetném, hojd the mint városónkbeli főrabbinus mandhatnád el fhülüttem a halotti jászbeszhető.

TÁRCZA.

Hogy lettem én „nagy” ember?

— A „Füstölő” eredeti tárczája. —

A Csukássy Józsi lapjában kriszkindlül megirtam a „Borsszem Jankó” keletkezését. Mint hallom, az egész karácsonyi számot e — melleleg említve: puffre irt — tárczám tette érdekessé. Örvendek, szerfelötvenkedek, hogy Csukássy pajtnak, — ki különben titkos összeköttetésben áll az antiszemítákkal — ily fo ntos szolgálatot tehettem.

A „Füs... hápczi!... a „Füstö... háp... háp... hápczi!... Ejnye no, alig tudom kimondani! A „Füstölő” (Áhán!) tisztelt szerkesztőjének gyakori emlegetéseért plane lekötözött szolgálja vagyok: így most a „Füs... akarom mondani: ez ördögös lap olvasóit óhajtom azon, minden esetre irodalom történeti esemény leírásával szerencsétlenni, melyben elmondom, hogy hogy is lettem én „nagy”-gyá.

Remélem t. redaktor úr, hogy veszett módon fog örülni*) e „nagylelkűségemen” s nyomban „díz-s”-munkatársai közzé sorozand.

Azonban térjünk a tárgyra!

Hogy is lettem én „nagy”-gyá?

Ah! szinte triplán dobban a szívem, ha rá gondolok.

Ismerik-e önök a Tiszát? Ugy hiszem azt is én tudattam legelőször, hogy létezik? No hát, e Tiszán túl van egy óriási

*) De mennyire! Bartókot és Szabó Endrét fel is kérjük deputációknak, hogy halálérzelmeknek önként „érzékeny” módon tolmácsolják. Szerk.

homoktenger. Neve: Hortobágy (Arról nevezetes, hogy ezelőtt sok betyárt nevelt, most meg sok zsidót lát el nével. Én egy magam circa 200 hortobágyi magyarosított zsidót ismerek.) Tehát — ne méltóztassanak felfedezésemet elfeledni — ama homoktengert: Hortobágyának hívják.

E homoktenger közepén áll egy híres város. Annak a neve — hogy elmes legyek: — kálvinista Róma. Profán emberek csak Debreczennek hívják. No de, ezt csakis profán emberek cselekszik, kielt és megvetnek, az „Ú s t ö k ö s”-sel együtt.

E kálvinista Róma, bár szintén nevezetes, de hogy még nevezetesebb lett, azt nekem, igen is egyedül nekem köszönheti. Vagyis, mégis: egymásnak köszönhetjük, hogy nevezetessé letünk. (Egyszer majd agyonverték az ottani civis gyerekek!)

Ugy — ha sok oldalról igénybe vett kitűnő emlékező tehetségem nem csal — az ötvene sévek vége felé lehetett, mikor a debreczeni hetivásáron mint fityűlős zsidó: „galan-dot, galan-dot vegyenek!” kiabálásaim közepett, egyik hirsorsomos ponyváján egy elnyitott francia könyvet pillantottam meg.

A francia betű éppen olyan, mint a magyar! (Erről a hasonlatosságról különben legközelebb felolvasást tartok az akadémiában.) S ez a felfedezés megrázkódtatta egész valómat.

Megkérdeztem hirsorsomos, hogy mennyit adja azt a könyvet s mikor a 8 garasban megalkudtunk, s én 10 garas ára kimondhatatlanba való madzagot kimértem érte: a könyvet hönnyom alá csaptam s át és átszellemülten rohantam haza felé.

Othton az összes „pandikrammeráji” földhöz vágtam, s mint a megvadult sakáll úgy ordítottam a levegőbe, hogy én felfedezőnek, talentumnak születtem! Tátim megsajnált s e naptól kezdve nem árultam többé galandot.

Jaitelesz tanítása az ő Khóbi fiához.

— Tháti, én thübbé nem megyek a gojim iskolába, ott azok a khólykók csufolják engem: te zsidó, te zsidó!

— Khóbi fiam, the vagy az én gyönyörűség, the tudod, milyen volt a the üreg apád; az is thürt, thürjél te is, a gojim thürvénye más, a the thürvényed is más. Thanuld meg jól Khóbi, ha théged csufolja a gojim csókölj neki a kézhez, ha szidja thégedet, hajolj le földig előtthe, hisz tudnod kell, hogy ő csak a the irigyed, mert thodja, hogy a thátnak van phénze, a gojimnak nineshen, s ha kell neki, jön a thátihoz, khér, igér proczenthet, adja váltót, a tháti ad phénzt, írja proczenthet a thükéhez s gojim fizeti, ha nevezi thégedet zsidó, mondjal neki nagyszághos úr, hisz nem thart sokháig, ti válthóban eladja mogát thátnak, s tháti kibecsölteti út jószá-gából, s lesz a gojimból kholdus, thátiból nagyszághos úr, s the lesz nagyszághos úri, a tháti megveszi a nemeshég, megveszi a baronság s the lesz a grófi úri, baron úri, s a gojim lesz nekhek a verwalther, mert a tháti thesi úgy, mint a herr von Hatvani, mint a baron von Poprád. Azért khedves fiam, the légy okhos és fogsz lenni nagy úri.

— Tháti, de lesz-e nekhem arany óram is zsebemben akkhor?

— Lesz, khedves fiam, lesz még a the melleden arany khereszt is, mint a Herr von Pfluj Luinak, mert az aranyból khészült kheresztet még Moizes is hordtha volna, ha lett volna akkhor olyan miniszther, khi adtha volna neki ilyen kheresztet, mint milyent ma adnak, a gojim viselje az ő fából khészült kheresztjét, a zsidó viseli az arany medaill. Azért légy thürelmes, mint üreg apád volt.

— Tháti, hát a Szháliból mi lesz, ha én leszek a nagyszághos Herr von Jaitelesz?

— Khóbi fiam, a te thestvéred lesz egy gróf asszony, tháti fogja hátára tenni a gróf Krixikraxi válthóit, s ti nem fogja khifizetni, hanem fogja khérni thülem a Szhálikát feleségnek, s én fogom oda adni, hogy legyen a grófi khorona a mi családuknban. Értesz Khóbi?

— Érthelek tháti, s én leszek thürelmes.

— Amen, Khóbi.

Bog Danyi.

KRÓNKA.

JANUÁR.

1-én. Mórött a zsidók megint lármáznak, hogy tüntetnek ellenük. Pedig hát csak egy „boldog újévet“ akartak kívánni nekik a jámbor juhászok, a kikről tudva van, hogy a „futykós“ nélkül soh'sem szeretnek járn.

2-án. Az esztergomi zsidóhitközséget azzal vádolják, hogy nem tesz eleget mindenfelé fennen hangoztatott „hazafiaságának“, mert könyvei és számadásai vezetéseinél még mindig a német nyelvet használja. Mi azonban másképen értesülünk; még „hazafiasabb“ fognak lenni, haltnagynak a német nyelvel és a „héber nyelvet“ veszik elő. Lehetne-e kívánni, hogy a magyar nyelvet használva, „haza“ ellenes dolgot miveljenek? Palesztina „hazájuk“ büszke is hü fiaira. Mily öröme is lesz, ha egykor keblére ölelheti őket.

3-án. 15.000 zsidót telepített a „segélyző-bizottság“ Amerikába. — Egy század mulva nem lesz egy zuga sem Amerikának, a hol egy-egy szenzált, handlét stb. ne lehetne találni.

9-én. A dada! hullónál a csontosodás fejlődésének jelenségei tulnyomó számban fordulnak elő, melyek 16—17 évre mutatnak. Azonban némelyek a csontok erős kifejlődéséből 18 évre is gondolnak. Scheuthauer, hogy Solymosi Esztert azonosítsa az állhullával, a dolgot így oldja meg: beismeri, hogy a csontok erős kifejlődéséből következett, lehet a hulla 18 éves; de nem fordul-e elő az életben eset, ki tudja hányszor, hogy egy 12—14 éves leánytól ehhez hasonló a csont kifejlődés? Itt épen ilyen eset fordul elő. Ez még 14 éves sincs; de ki van meglehetősen fejlődve. Különbön ki lesz kérve külföldi tekintélyes orvosok véleménye is. De a ki a hullát még 14 éven is felülnek vallaná, az nem vétetik figyelembe. Előnyben részesülnek azok, kik 14 éven alulinak állítják.

Áron árendáshoz vendég érkezett.

Áron: Matyi! hozz fel bort, a legjobb bikkból, khajljok meg vele a najdságos orat.

Matyi: Melyikből? A fuxinosból?

Nem bizony. Elkézdtem tanulni. El. Még pedig nyomban francziául! De minek is tanultam volna magyarul, mikor igitis tudtam annyit, a mennyi a debreczeni mézes kofakkal való diskursushoz szükséges volt.

A homoktengeren épült kálvínista Rómában én csakhamar franczia mester lettem.

És ah! ekkor — örökös szerencsémre — elővettem a 10 garas ára galandért vásárolt franczia könyvet, s címét lefordítottam.

Igy hangzott:

„Egy bukott színész nő. Irta: Kock Pál.“

Bukott színész nő? Ez érdekes lehet, gondoltam, s fordítottam tovább. És képzeljék! a ragyogó stylus a pikánsabbnál pikánsabb epizódok annyira neki hevitettek, hogy én csak akkor vettem magamat észre, mikor a -- megesküdhetem rá, hogy igen jó — fordítás végéhez értem.

Felkaczagtam! Oh, de minő kacaj volt ez?! Hamletté subiczak ahhoz képest.

Kaczagtam! Nem azért, a miért Hamlet, hanem azért, mert egy pillanat alatt kész voltam tervemmel, hogy hogy fogom én lepípálni az egész gesindol magyar irodalmat!

S hozzá kezdtem a nagy munkához.

A lefordított címet kiigazítottam így:

„Egy bukott színész nő. Irta: Ágai Adolf.“

A fordítást mellé tettem, s azt becsomagolva, büszke magatartással beállítottam vele az akkor tájt Debreczenben pipálgató „Napkelet“ című szépirodalmi lap szellem-szegény szerkesztőjéhez, Vahot-hoz.

— Jó napot! — mondtam neki, mikor beléptem.

— Legálázatosabb szegény szolgálja! — mondta ő, kezeimet majdnem megcsókolva. — Látom a szemeiből, — folytatá, — hogy ön lesz szerencse csillagom!

— Valóban? Hehehe! — feleltem rá, s elébe vágtam „munkámat“. — Itt van, — mondké, — legyen vele boldog!

Vahot egy pillantást vetett a kéziratokba, s ekként kiáltott fel:

— Uram! Ön egy új csillag a magyar irodalom egén, s mihelyst e mű első közleménye a „Napkelet“ hasábjain megjelent, ön — halhatatlan!

Én örömtől repeső szívvel jöttem el tőle, s egy helyett: három fokhajmát ebédeltem. Rövidre ez után az „Egy bukott színész nő.“ Irta: Ágai Adolf“ első közleménye a „Napkelet“-ben csakugyan megjelent. A kálvínista Róma el volt ragadtatva, a fővárosi lapok — bár sokkal kisebb számban voltak akkor mint ma — dicsériadákat harsogtak rólam, s én, s én... ah én! igen én! én! egy hét alatt — „nagy“ ember voltam!

*

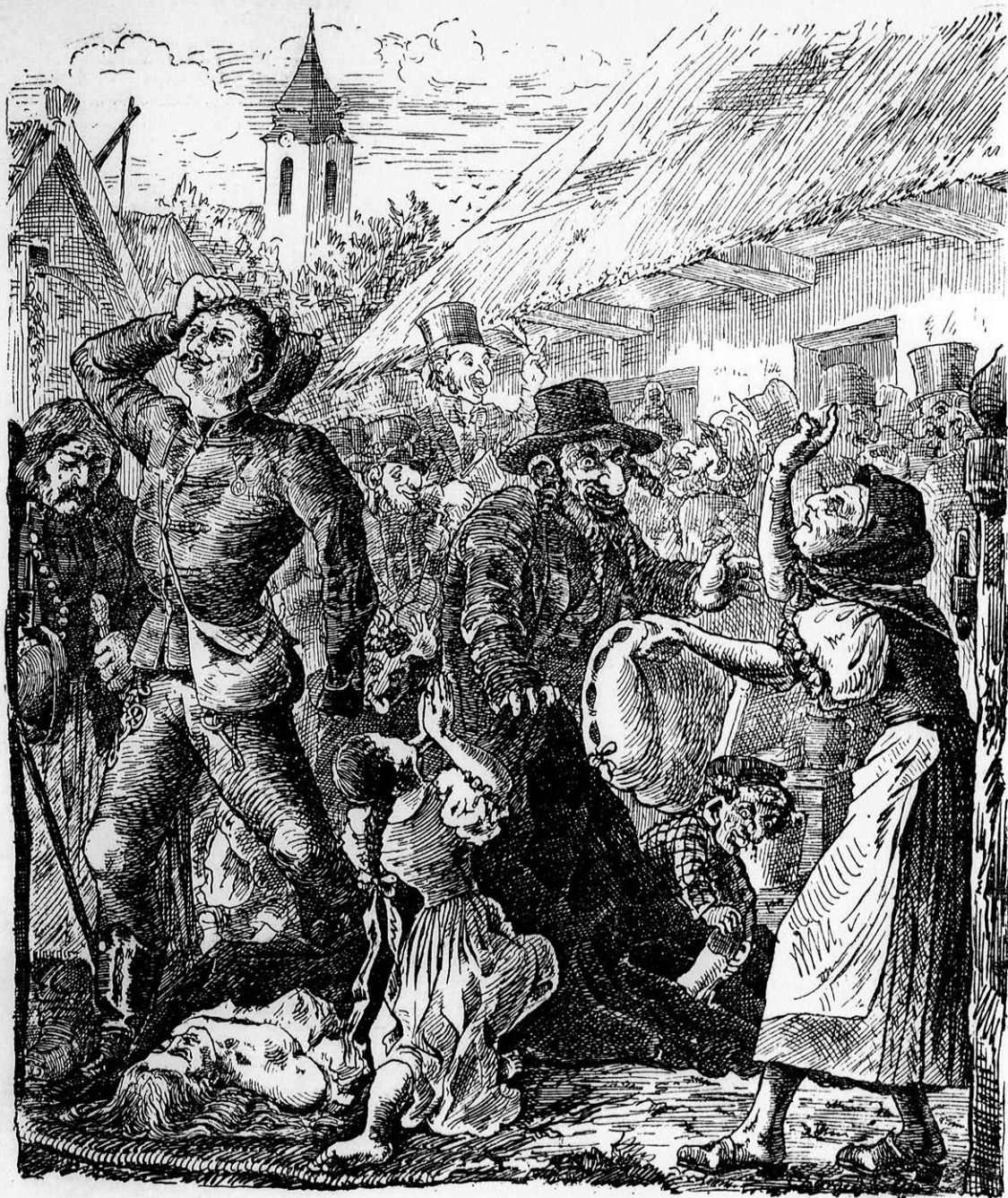
Igaz ugyan, hogy az a szerencsétlen Vahot a mű befejezte után, — mikor Párisból valami bolond figyelmeztette a turpisságra, — egy levelet tett közé a „Napkelet“-ben, melyben engem bitang schonnai irodalmi tolvajnak kegyeskedett összehordani, de az a levél csak hasznomra vált, mert ettől fogva nevetem még jobban emlegették, rólam beszélt az egész ország, s hirnevem egy rövid hó alatt oly szilárdan állott, mint — a Sion hegye.

Igy lettem én „nagy“ ember, s így jutottam a kálvínista Róma hetivásárjából Magyarország első tudós társaságába is, miről — hogy így volt — tanubizonyoságot tehet Dr. Gágász, e lapok érdemekben megöszülő dolgozótársra, ki Vahot fent említett ostoba belevét még ma is szent kegyelettel őrizi

Plágái és Csioseni Orzó Dalfi.

SZOMORÚ MEGLEPÉTESEK.

A csatából, hazafelé,
Ifju vitéz, mért sietsz úgy?
A síríg hű feleséged
Elődbe már többé nem fut.

... Közel van már kis lakáshoz...
Hangos doboszó honnan ered?
Akár mintha Boszniában
Harczra készülne a sereg...

És amikor megjön: mit lát?...
Óh, hogy szíve meg nem reped!
Amint zokog, jajveszékkel
Szegény halott neje felett!...

Szegény asszony, míg lehetett
Küzdött a nagy szegénységgel,
Míg utolsó falatját a
Gaz jakheccek nem vették el.

S végre is a sok baj, csapás
Lesujtotta min lőrökre...
Annyira sem maradt, miből
Kitelnék most szemfedője.

Hanem vannak jó szomszédok,
Jó barátok, jó emberek,
Kik megszánják, — s hoznak neki,
Kit a lánnyájként úgy szeretett.

S az árverés csak tovább jfoly...
(Náluk annak soh sincs vége.)
— „A lánnyát a szentfölszt is,
A párnát is feje alul!”
— Szól a jordán büszkén, vadul —
— „Ki ál többet érte?”

Kéngöz.

BOSZÚ.

Pinkelesz: Pfoj! hát the megüszhöl a shonka!
Jeitelesz: Boszúból adták a gojok; én pedig,
csak hodj jobban megboszuljam űkhet, megeszüm.
Nem todják, hodj én mindent szerethek, ami — photya!

Robbanó brittanikák.

Megismeri száz közt is.

Egy gaz(dag) zsidó bankár kocsjának útközben eltört egyik kereke; volt aztán új-váj-óbégatás, mit meghallva egy kanász, ki közel legeltette disznait, azonnal futott nem messze eső tanyájára, hogy onnan egy kereket hozzon. Nagy volt a zsidó öröme.

— Ha bhe djün a városba, — ugymond, — fhölkheresse ám engömeth, a maga fhárodtság nem maradja jothalom nélkülöl. De tholán nem is fogja megösmerni engömeth?

— Soh'se búsuljon azon, — mond a kanász, — nagy nekem ebben már a gyakorlatom, a mely disznóra én egyszer rávetem a szememet, megismerem már azt azután száz közt is!

Poétika licenzia.

Egy fiatal poéta így kezdi elbeszélését egy társaságban:
„Ismertem én egy tisztességes zsidót...”

— Nem lehet az, — szól közbe egy antiszemita fiatal úr.

— Hja, barátom! ez „poétika licenzia“, — felelt rá ügyesen a poéta.

Furesa bizonyítvány.

Iezig zsidó nagyon megnyúzáván már a falu népét, át akart költözni a szomszéd faluba, ott jobb rebachot remélvén; — felmegy hát az előljáráshoz s kért egy erkölcsi bizonyítványt. Ki is állították neki illetéknép:

„Alulirt K. falvi előljáráóság bizonyítjuk, hogy Pinkelesz Iezig zsidó tudtunkkal nem lopott.“

MINDEGY.

Fönök: Khit kheres? — Ha a fönök orat kheresi, akkhor én a segédje vadjok, — ha a segéd orat kheresi: én a fönök vadjok!

Suszterinas: Mindegy!... Hát a segéd ur számára elhoztam a cipöket, már ki vannak fizetve, s kérem: mondja meg a fönök urnak, hogy fizesse ki már azt a 30 frtos számlát.

PHOLITHIKI!

Pletykáz rám a shalu szája,
De nem sukhat adokh rája.

Az mondanak, hojd ide jár
A liliumvülgyi kasznár.

S ide hozza én hozzám át
Vodjanának színejavát.

S hojd hagyok az én fuele.ég,
Csak hojd ledjen najd nyereség

Hazug beszéd, mende-monda!
... Nem bánám, ha igaz volna.

Maczesz.

Szhónjohschiphések.

Astthagatja: Herr van Bódi.

— Zhánilében, ajánlok nekhed fheleshégül az Oborkhavöldji khisoszont, a Rhüfkhet.

— A Rhüfke... micsheda, a Rhüfke nem khell nekhem, az a chfpás jóhszemü lánj.

— De hozza nekhed czvei thojzend floren Mitgift...!

— Hát ha oljan darab oronjot hozza is, mint a fheje, okhor she nem khell nekhem a Rhüfke.

— Na bizemoshan cshak okhor vennél el ötthet fheleshégül, ha oljan najd darab oronjat hozná, mint a thied fhülek

— Thateleben, thezhért vadjol oljan thapaszthalt ember, merth tholán the is elvetthél a mamelebent, a khinek nem volt khisebb oronj, minth a thied fhül.

— Iczig, vegye meg a butoromat, de csak a fertály végén vinné el, mert májusig itt kell laknom, minthogy a lakkbei ki van fizetve.

— Menyiért adja el, szhamszéd?

— Olcsón adom el, csakhogy biztositva legyek. 30 frtért.

— Megveszhek szhamszéd, de cshakhoid akhor fhagak fhizetni, mikhar elviszem.

— Jól van Iczig, abba is beleegyezem én jó szomszedság fejében.

— De edj fhólthéthelt khikhötöm magamnakh, szhamszéd.

— Na halljuk, micsoda föltételt köt ki magának?

— Hát cshak oszthat khötök ki magamnakh, hojd addig a bóthor khapatáshért havonkhint 10 fharintot fhizeti szhamszéd nekhem, minden hónap véghén.

Avasmegyei zsidó nagyságok.

II. Dr. Goldundsilbersmid Wilhelm.

Német a neve, zsidó a természete, thalmud a törvénykönyve, magyar a konyhája, gyógyítás a mestersége, uzorászkodás a rendes napi foglalkozása.

*

Midőn Wilhelm doktor úr egy két évtizeddel előbb mint gyakorló orvos Sábeczhelyen letelepedett, egy-két szerencsés gyógyítás után nemcsak a városbelieknek lett kedvencz orvosa, de még a vidékbeli uraságok is fölkarolták, és magyar gentleman módra díjazták Wilhelm doktor urat!

A doktor úr mig szegény volt iparkodott is mint ügyes és szorgalmas orvos eleget tenni a közbizalomnak; de mióta megpénzesedett, csak egy barátot és egy tekintélyt ismer, mindent ennek és mindent ezért áldoz, csak ezt őrzi, védi és ez egyedüli barát az elismert tekintély a pénz.

A doktor úr pénzét a sábeszhelyi bankban — melynek ő igazgató tanácsosa, — helyezte el, s hogy ő szemmel kíséresse azt, a bankhelyiségben az ízletkönyvek és Wertheim kassza közelében szállást bérelt ki magának, ott lakik, ott örködik egész nap és csak éjjelre tér haza övéinek körébe.

Gseftben lévén, hasztalan hivatják és várják a doktor urat a szegény betegek!

* *

Wilhelm doktor úr azon időtől fogva, hogy a bank nagy kiterjedésű ingatlanok megvásárlásába bocsátkozott, melyek nem

fizetik ki az eddig fizetetlen szokott tőke-kamatokat, lassanként elvonta tőkét a nevezett pénzüintézetől és most — megtartván mégis igazgató tanácsosi rangját és a vele járó évi fizetést, — pénzével lelketlen uzorások módjára maga kereskedik! —

* * *

A régi rómaiak „C“ betűvel — mi annyit jelent, mint Columnistor- (rágalmazó,) — homlokukon megbélyegezték a rágalmazókat!

Napjainkban különösen szegény hazánkban, édes véroink között oly iszonyú boszúért égbekiáltó pusztításokat véghezvivő zsidóuzorásokat kellene mielőbb homlokukon „U“ betűvel megbélyegezni, mely annyit jelentene, mint „Utáló“ az (ötven ölnyi magas akasztófára érdemes zsidó) „Uzorást.“

Es ha ez a zsidó-uzorásbélgezés a mai időben létrejönne, akkor Sábeszhelyen legeslegeselőször Dr. Goldundsilbersmid Wilit kellene homlokán „U“ betűvel kiczégerezni, hogy minden magyar ember már messziről megismerhetné és megtudhatná, hogy ez is egy magyart pusztító, lelketlen, vérszopó zsidó-uzorás!!

Judenfreund.

Honjodi Ábrohám dololja moghánok.

Sahervosz Jóskaleben,
„Unsere Leut“ von Khiss
Ejd grathulaczion
Mandakú thenekhed is.

The oly jonyörö vers
Irthad „Az ár ellen“,
Hojd najd üromömben
Khifeszült a mellem.

Ily szhép nem hallottham
Még miötha élek,
Erüsthöt, oronyat,
Jemánthukat ér meg.

Hát még akkhur milyen
Najd értheke lenne,
Hojdha csak ejd bethü
Igaz volna benne.

Macsész.

Az lehet még csak ékes.

Egy társaságban, a hol Jeitelesz zsidó is jelen volt, a többek között beszélgettek az éneklésről. Egyik dicsérte gyermekét, mert szép „szoprán“ hangja van, a másik ismét erősítette, hogy leánya gyönyörű „altot“ énekel.

— Ez még nem cshada, — beleszól Jeitelesz, — hanem az a jönrü phompás, mikhar az én leán magha megénekli a quartot.

Domegovics.

„CZU TUMM!“

Ágai Dalfi, a „Porszem Jainkeff“ szerkesztője, „Czu tumm!“ című naptárt szerkeszthetett és mivel rossz bornak jó czégér kell, az antiszemitizmus jó hírnevét választotta e kóser férczelmény czégeréül.

A „Czu tumm“ (magy. túl-ostoba) valóban jobb nevet nem is kaphatott volna, mert bizony „czu tumm“ az a jámbor keresztény, a ki az élelmes Jainkeffnek lépve megy s a naptárt megveszi; tartalma, szelleme (?), stylusa (buta zsidó styl) tökéletesen megfelel nevének, annyira, hogy más név keresésében az eszét is veszthetné az ember (mint a „Czu tumm“ szerkesztője) és még sem találna jobb nevet!

Nem is akadt a magyar nyelvben e naptár számára alkalmas név, mert a magyaroknak nincs ily ostobaságot eléggé jellemző kifejezése.

De fog is ám ez a magyar közönségnél elkelni!

Már boritékának színe (feketesárga!) is mily rokonszenvet keltő a magyar ember előtt! (?)

Hiába, fekete a zsidók lelke és a sárga az ő kedvenc színük!

Sárga a féltékenység színe, (Ágai féltékeny a folyton terjedő „Füstölő“-re). Fekete a gyász színe, (Ágai szomorú, mert lapja nem kel és nem kell s az eszlári sakter késéről sehogysem akarunk eltűnni a vérfoltok.)

A naptár kritikája rövid versszakba foglalva, így hangzik:

Fekete és sárga
A zsidók naptárja,
Nincs is annak párja,
Zsidóravaszágba!

Cimon.

Beer Daniel életfilozófiai tételsai a Beer Számi kis fiához.

Djéjt! a horr van Bodl.

Zhamileben, a jó izraelit muszáj ojan lenni mint a disznó, ledjen annak is mint ennek oljan orra, hodj mindent feltórhasa vele.

Shojnáljal fhiam a nyomorólt szhegén gajt, de a megszhorólt zsidót folshegéljél.

Minél khisebb a thied hunczutka, annál nadjobb hunczut lehetsz te.

Legjobb dalag, ha már vendéget edszer fhagadni khell, őthet ebéd othán elfhagadni.

Legjobb jellem a jellemthelenség, és jól megjedjézel, Zhamileben... legbizthasabb nyereség a khankhurs.

Ha the azthat okharod, hodj az isthen thégedet áldja meg, könjen czhélt érthethed... bánjál ódj az emberekkel, hodj thégedet minden ember elátkiaza. Érthethél?

Merth Zhamileben, az a legjobb áldhás nekhed az emberektől, ha nekhed khivának, hodj az isthen thégedet verje meg, és verethlenől saha se ne hadja nekhed, de viszhant, az a legrethnetesebb áthok; ha mandhanak az emberek nekhed, hajd az isthen áldjon meg nekhed. Jedjézel ezthet meg Zhámi!

Khedves Zhámi, hodj ha the ellopod edj gaj jószág, írjál edj czikk, hodj menjire elharapództa magát a rablás; szidjál a rendhírség, shenki sem fogja mogát rád djanakodni.

Khedves jermekhem, én fhogom nekhed adni edj okhas thonács. Mikhor a gaj khéri a thied phénz khülcson, khérdezel meg thüle, nem bhírja e várni még edj phár nophot? Ha azthat mondja, hodj nem, okhor, thodd meg, hodj nodjon meg van szhorolva, thibb khomat khérheted thüle, mert okhor azt is megodja nekhed.

Jebuzeus-nóta.

Zsidó, zsidó, bugyros zsidó,
Váltó-, bankó-hamisító,
Közeleg már a nagy óra,
Az utolsó számadóra.

Érzitek is, a mint látom,
A felhőt a láthatáron,
S megnyúlt orral, hosszú állal,
Haladtok a terhes árral.

Súgtok-búgtok töprenkedve,
Oda mindnyájotok kedve...
Henczegjete! álljatok ki!
Most hadd lássuk, kik vagytok ti!

Brézli

Saktervágások.

* A bíróságnál. L. zsidó, ki már gyakran be volt zárva, becsületsértés czimén beperelt valakit. — A bíróságnál ellenfele ügyvédével találkozik, ki molyogva kérdezte ottlétének okát.

— Elvesztetth bhecsülethemeth khereshem, — volt a válasz.

— Akkor épen jó helyen jár, emlékszem, hogy azt ezelőtt 10 évvel vesztette itt el, mikor 8 havi börtönre itélték.

* Névváltoztatás. Egy Kohn nevű zsidó Keményre változtatta nevét; erre nézve általa saanyagatott szomszédai azt mondták: „Eddig csak a szive volt kemény, most már a neve is az.“

* A „Barszem Jainkeff“-en akarata ellenére megtörtént, hogy kivételesen igazat mondott. Szokása szerint kóserizű viczeivel elsérvén a Wimpffen gróf öngyilkosságáról a leplet rerántó felfedezéseket, azt írja, hogy a budapesti lapok, melyek a Wimpffen gróf által Hirsch zsidóbankárhoz intézett levelét közölték, ép oly világszalók, mint a „Berliner Tageblatt.“ Tudatlanságból összetévesztvén a szintén Berlinben megjelenő „Deutsches Tageblatt“ ot a telivér zsidó „Berliner Tageblatt“ al, Jainkeff ez egyszer bár akaratlanul helyesen nyilatkozott, mert nincs az egész német sajtóban oly saktervédő zsidólap, mint Lewysohn I. lapja, a kóser „Berliner Tageblatt.“

Szemita hírek a vidékről.

A „Nagyváradai baráti-kör“ Nagyváradon páratlan egy kör az egész országban! Száz tagja van, s ez a száz tag minden szombat este pontosan összejön, hogy egymást mulattassa, s megbeszélje, hogy mi minden jót tegyen a társadalomnak. Eszt a megbeszélést mindenkor fényes tett követi! Hanem... hanem... még egyet nem beszélt meg ez az igazán nagyérdemű kör. Azt ugyanis, hogy mily úton-módon szabadíthatná meg a nagyváradai társadalmat attól az óriási zsidó elemtől, mely falai közt nyitóság. Hajh, pedig Nagyváradon senki sem avatkozhatna oly hathatósan az ügybe, mint ép ez a jótékony-ságáról már is országszerte ismert kör. Nöde mi is tartjuk ezt a régi közmondást: „A mi kékis, nem mulik!“ Adja az ég, hogy így legyen!

Borzasztó szerencsétlenség. Mult héten Karczagon épen akkor szakadt le a kir. törvényszéki épület első emeleti erkélye, mikor egyetlen egy zsidó sem állott alatta. Borzasztó!

Pedig még meg sem mondta a nevét.

Egyik lány. Nem állunk szóba zsidóval. Zsidó. Hát honnan tudják a khisasszonyok, hodj én zsidó vadok, hiszen még azt sem mondtham meg, hodj Rozonyi Mórnak hívnak?

Füstkarikák.

Mi az eszlári ügy? Egy jó rebach a három védőnek.

Miért szeret a zsidó leginkább földszint lakni? Azért mert közelebb van a pincéhez, hová elrejtethi azt, minek napvilágot látnia nem szabad.

Miért haragusznak a zsidók Verhovayra? Azért mert az igazat mondja nekik, már pedig régi közmondás; szólj igazat, betörök a fejed.

Mi kerül ki egy zsidóból, ha elosztjuk? Két örmény, három cigány, — és még megmarad akkor is egy fél zsidó.

Mi a zsidó legerősebb oldala? A tolokodás és nagyravágás. S mi a leggyöngébb oldala? A szemérem és igazságszeretet.

Melyik szobafüstöltől utálja legjobban a zsidó? A Bartalits-féle „Füstölt“-t. S miért? Mert az igazi füstöt csak var orra alá, a melytől prüszkölnie kell.

Csutura. Akad egy pár szikra az újabb küldeményben is. Addig is, míg az újabb apróságokból besoroznánk valamit, a versek közül bemutatunk egyet itt:

Árokparton száraz tölgyfa,
Zsidó rajta fölakasztva:
Kár, hogy ritkaság.
Én azt mondom, Isten ugyse:
A zsidóért nem kár lenne,
Hogyha minden ág,
Ilyen gyümölcsöt teremne,
Mert csakis akkor lehetne,
Boldog a világ!

A. E. (Esztergom.) A második jönni fog. — **Zuzár.** Ezek a „dörömbölések“ nem adják meg a megkívántató hangot. Jobbat várunk. — **Honszerető.** Dolgozatait mindenkor szívesen veszszük. Ha kékis valamelyiknek a közlése, nem mi vagyunk az oka, hanem a nagy „érdeklődés.“ S mindenkinek eleget akarunk tenni s rendet kell tartanunk. Tehát csak türelem. Az „Igaz, vigyázz!“ lényeges javításokat igényel, ha ezt, amint időnk engedi, végrehajthatjuk rajta: besorozzuk. — **Köszöntő** szíves érdeklődéséért s elismeréséért. Arról a lapról még eddig nincs tudomásunk. Önödy Géza országgy. képviselő nagy horderejű munkája, mely hatását meg fogja tenni óhajtott eredménynyel, már megjelent s pár nap mulva a t. előfizetők megkapják. Terjedelmes a munka, azért késett megjelenése. Nagy a megrendelés, azért kékis séftküldése. — **Jóakarónak.** Elővástuk. Ön az egyedüli, aki így gondolkodik annyi sok közül, kik ez ügyben már megkerestek bennünket — **Budapest. H. . . g** (Ugyanannak a H. . . g úrnak, kinek a „Pesti Napló“ f. évi január 13-ki reggeli számában közölt szerkesztői pósta első üzenete szól:) Megsughatjuk önnek, hogy gyanuja alapos volt, mert a kérdéses újlonság írója csakugyan zsidó, még pedig a javából; de a mi több: az is, a ki önnek ama famózus üzenetet küldé, szintén zsidó, úgy a mint a Csacsády Iczikek talmud moráljából folyó hazugság az is, hogy „antisemita keresztény“ dolgozónak nevezett lapnál. Olyanok a mi zsidó „polgártársaink“. Ha anyagi érdekeik megkívánják, kéznek a gojokkal szemben vallásukat is eltagadni. A mondatokkal kapcsolatban érdekelni fogja az is, ha tudomására hozuk, hogy az olvasó közönség nagy része által saját vértünkbeli való honfiktársaknak tartott következő három író: ú. m. Dr. Acsády Ignác a „Pesti Napló“ segédszerkesztője és éltető szelleme, Mezei Ernő és Bogdányi Mór legközelebb a helybeli „Chewra Kadissa“ nevű zsidó rituális szent egyetbe beiratkozott, ezáltal mintegy tüntetőleg kimutatván, hogy ők talmud zsidóknak érzik magukat. Facta loquuntur! — **G. László,** (Budapest.) Tudassa lakásának címét.

Istóczy Győző országgyűlési képviselő szellemes „12 rőpirat“-át melegen ajánljuk t. olvasóinknak figyelmébe. Olvasóink csak akkor láthatják a legteljesebben, a legtisztábban feltüntetve a jelenlegi állapotokat, ha e gondnád szerkesztett füzeteket — a melyek a magyar antiszemitizmus valódi iskoláját képezik, s tulajdonképen az antiszemitikus mozgalmat viszik, — minél jobban megismerik s minél behatóbban tanulmányozzák azokat. Hogy erre alkalom nyíljk mindenkinék, az előfizetés is a lehető legkedvezőbb árra szállítottat le, mint azt a borítékban álló előf. felhívás mutatja. Igen felhívjuk reá olvasóink figyelmét, mert csak akkor érjük el a kívánt sikert, ha e füzeteket, mely az ügyet kimerítően tárgyalja, nem mulasztjuk olvasni. Ha azt, mit mi humorral adunk elő, olvasóink mint komoly themát is megismerik, melyre a „12 rőpirat“ a legkedvezőbb alkalmat nyújtja, mi sem fog hiányozni, hogy a zsidókérdésről teljes ismeretek birtokába jussanak.

Főmunkatárs: H O L L Ó.